

1. FEJEZET

*melodramatikus – melodráma (érzelgős, romantikus
színműbe) illő*

*„Azt sem bánta, ha ez ugyancsak melodramatikusan
hangzik.”*

Caroline Trent személyes szótárából

Hampshire, Anglia

1814. július 3.

Caroline Trent nem akarta lelőni Percival Prewittot, de lelőtte, és a férfi meghalt.

Caroline legalábbis azt hitte, hogy meghalt. Sok vér volt körülötte, annyi biztos. Vér csöpögött a falról, vérfoltos volt a padló, és az ágynemű is meglehetősen véres volt. Caroline nem tudott sokat az orvostudományról, de annyi bizonyos volt számára, hogy aki ennyi vért veszít, az nem maradhat életben.

Vagyis nyakig benne volt a pácban.

– Ó, hogy az a... – motyogta. Bár úrilány volt, nem mindig nevelkedett úri körülmények között, és előfordult, hogy a beszéde hagyott némi kívánnivalót maga után.

– Te ostoba – mondta a földön fekvő testnek. – Miért kellett így rám rontanod? Miért nem hagytál békén? Megmondtam apádnak is, hogy nem megyek hozzád feleségül. Azt is mondtam, hogy akkor se mennék hozzád, ha te volnál az utolsó idióta Nagy-Britanniában.

Kis híján toporzékolt dühében. Miért van az, hogy sohasem sikerül pontosan azt mondania, amit akar? – Azt akarom mondani – intézte szavait Percyhez, aki egyáltalán nem meglepő módon nem válaszolt –, hogy egy idióta vagy, és akkor sem mennék hozzád, ha te volnál az egyetlen férfi egész

Britanniában, és... ott egye meg a fene. Miért beszélek én hozzád egyáltalán? Hiszen eléggé halott vagy.

Most mit tegyek? – töprengett sóhajtva. Percy apja alig két óra múlva hazatér, és nem kell hozzá oxfordi diploma, hogy az ember tudja, Oliver Prewitt nem fog örülni, ha a fiát holtan látja feküdni a padlón.

– Kit érdekel az apád? – fakadt ki Caroline. – Az egész miatta van. Ha nem akart volna mindenáron gazdag örökösnőt fogni neked...

Oliver Prewitt volt Caroline gyámja, legalábbis még hat hétig, a huszonegyedik születésnapjáig. A lány a huszadik születésnapja, 1813. augusztus 14-e óta számlálta a napokat 1814. augusztus 14-ig. Már csak negyvenkét nap. Negyvenkét nap, és a kezébe veheti a sorsa irányítását. Arra gondolni sem akart, hogy mennyivel rövidítették meg Prewitték az örökségét.

Az ágyra dobta a pisztolyát, és csípőre tett kézzel lenézett Percyre.

És akkor a férfi kinyitotta a szemét.

– Áááá! – kiáltott fel Caroline, és a pisztolyáért ugrott.

– Ro... – szólalt meg Percy.

– Ki ne mondja! – figyelmeztette Caroline. – Még nálam a pisztoly.

– De nem használná – mondta a férfi, aztán köhögött egyet, és megfogta a vérző vállát.

– Már elnézést, de a bizonyítékok nem erre utalnak.

Percy összeszorított fogakkal, dühödten káromkodott, majd haragos pillantást lövellt Caroline felé. – Megmondtam az apámnak, hogy nem akarom feleségül venni magát – sziszegte. – Még elképzelni is borzalmas! Életem végéig magával kellene lennem? Biztos megőrülnék. Feltéve, hogy nem öl meg előbb.

– Ha nem akart feleségül venni, akkor nem kellett volna lerohannia.

Percy megvonta a vállát, de felüvöltött, mert annyira fáj a mozdulat. A dühtől remegett a hangja, amikor megszólalt: – Elég sok pénze van, de mégsem hiszem, hogy megérné.

– Legyen olyan jó, mondja meg ezt az apjának – vágta oda Caroline.

– Azt mondta, kitagad, ha nem veszem feleségül magát.

– Maga meg a nyomorúságos életében először képtelen volt szembeszegülni vele?

Percy felhorkant a nyomorúságos szó hallatán, de annyira gyenge volt, hogy semmit sem tudott mondani. – Elmehegnék Amerikába – motyogta. – Magánál még a vademberek is jobbak.

Caroline nem törődött vele, mit mond a férfi. Nem állhaták egymást azóta, hogy a lány másfél évvel korábban a Prewitt-házba került. Percy az apja irányította, és csak akkor költözött a fiúba élet, amikor az apja elment otthonról. Sajnos, ez az élet is meglehetősen kisszerű volt, és Caroline szerint unalmas is.

– Azt hiszem, most meg kell mentenem – mondta a lány mérgesen. – Nem fogok maga miatt akasztófára jutni.

– Nagyon kedves.

Caroline kivett egy párnát a huzatából, felhasogatta az anyagot – kiváló minőségű lenvászon, gondolta, nyilván az ő pénzéből vették –, és nyomókötést rakott Percy sebére. – El kell állítanunk a vérzést.

– Mintha lelassult volna – mondta Percy.

– Átment magán a golyó?

– Nem tudom, pokolian fáj, de fogalmam sincs. Akkor kellene jobban fájni, ha átmegy, vagy ha bent marad a golyó?

– Gondolom, mindkettő elég fájdalmas – mondta Caroline, és felemelte a kötést, hogy megvizsgálja a sebet. Óvatosan megfordította a férfit, és megnézte a hátát is. – Azt hiszem, keresztülment. Hátul is van a vállán egy lyuk.

– Kétszer is megsebesített.

– Becsábított a szobájába azzal az ürüggyel, hogy meg van fázva, és kér egy csésze teát – csattant fel a lány –, aztán próbált megerőszakolni. Mégis, mit várt ezek után?

– Mi a fenének hozott magával pisztolyt?

– Mindig van nálam – felelte Caroline. – Azóta, hogy... mindegy.

– Úgysem tettem volna meg – motyogta Percy.

– Honnan tudhattam?

– Hát... az az igazság, hogy sohasem kedveltem magát.

Caroline a szükségesnél talán kicsivel erősebben nyomta oda a kötést Percy vérző vállához.

– Az örökségemet – mordult fel – viszont nagyon is kedveli maga meg az apja.

– Azt hiszem, jobban utálok magát, mint amennyire az örökségét szeretem – morogta Percy. – Mindent jobban tud, még csak nem is csinos, a nyelve meg, akár a kígyóé.

Caroline fanyarul elmosolyodott. Hogy éles a nyelve, arról nem tehet. Hamar megtanulta, hogy az esze az egyetlen, amely megvédi a rémséges gyámoktól, akiket az apja halála, azaz tízéves kora óta el kellett viselnie. Először jött George Liggett, az apja első unokatestvére. Nem volt annyira rossz ember, de fogalma sem volt arról, mihez kezdjen egy kislánnyal. Egyszer, egyetlenegyszer rámosolygott, azt mondta, örül, hogy találkoztak, aztán egy nevelőnő és egy dajka gondjaira bízta vidéken. És utána nem vett róla tudomást.

George azonban meghalt, és a következő gyám az ő unokatestvére lett, aki sem Caroline-nal, sem az apjával nem állt rokonságban. Niles Wickham, a vén zsugori úgy gondolta, a gyámleánya jó lesz szolgálónak. Azonnal hosszú listát állított össze Caroline tennivalóiról. A lány takarított, vasalt, fényesített, súrolt és söpört. Egy dolgot nem tudott csinálni: aludni.

Nilesnek azonban a torkán akadt egy csirkecsont, elvörösödött, levegő után kapkodott, és meghalt. A bíróság bajban volt, nem tudták, mit kezdjenek Caroline-nal. Tizenöt éves volt, túlságosan jól nevelt és gazdag ahhoz, hogy árvaházba dugják, így Niles másod-unokatestvérét, Archibald Prewittot nevezték ki gyámjának. Archibald nagy kujon volt, és igencsak vonzónak találta Caroline-t, aki akkor már fegyvert hordott magánál. Archibaldnak azonban gyenge volt a szíve, így Caroline-nak

mindössze fél évet kellett kibírnia, és máris temetésre ment. Ezután a férfi öccse, Albert lett a gyámja.

Albert sokat ivott, verekedett is, Caroline akkor tanult meg gyorsan futni, és jól elrejtőzni. Míg Archibald mindig fogdosni akarta, Albert egy ócska részeges alak volt, de fájdalmasakat tudott ütni. Caroline már messziről megérezte az italszagot. Ha Albert józan volt, soha nem emelt kezét rá.

Sajnos csak ritkán volt józan, és az egyik részeg randalírozása közben megrúgta a lovát, az meg nem késlekedett viszarúgni. A fejét találta el. Caroline addigra már egészen hozzászokott, hogy folyton költözik, így aztán, amikor a doktor letakarta Albert arcát egy lepedővel, ő már össze is csomagolt, és várta a törvényszék döntését, hogy hová menjen.

Hamarosan Albert öccséhez, Oliverhez, és annak fiához, a jelenleg éppen vértócsában fekvő Percyhez került. Oliver eleinte az addigi legjobb gyámjának tűnt, de Caroline hamar rájött, hogy a férfit csak a pénz érdekli. Amikor megtudta, hogy gyámleánya nagy vagyon örököse, eldöntötte, nem engedi ki a keze közül sem a lányt, sem a pénzét. Percy csak néhány évvel volt idősebb Caroline-nál, és Oliver kijelentette, hogy össze kell házasodniuk. A leendő pár egyik tagja sem volt elragadtatva az ötlettől, és ezt meg is mondták neki, de Olivert ez nem érdekelte. Addig piszkálta Percyt, amíg igent mondott, aztán Oliver nekilátott, hogy a lányt meggyőzze, legyen a Prewitt család tagja.

A „meggyőzés” abból állt, hogy kiabált vele, verte, éhezette, bezárta a szobájába, és végül megparancsolta Percynek, ejtse teherbe Caroline-t, hogy kénytelen legyen hozzámenni feleségül.

– Inkább legyen törvénytelen gyerekem, mint egy Prewitt – morogta Caroline.

– Mit mondott? – kérdezte Percy.

– Semmit.

– Azt tudja, hogy el kell innen mennie? – váltott hirtelen témát Percy.

– Higgye el, ez teljesen világos számomra.

– Az apám azt mondta, ha nem ejtem magát teherbe, majd ő fogja megtenni.

Caroline kis híján elhányta magát. – Tessék? – kérdezte remegő hangon. Olivernél még Percy is jobb, gondolta.

– Nem tudom, hová mehetne, de a huszonegyedik születésnapja előtt jobb, ha eltűnik. Mikor is lesz? Nemsokára, úgy tudom.

– Hat hét múlva – suttogta Caroline. – Pontosan mához hat hétre.

– El tud menni valahová?

– Úgy érti, hogy elrejtőzni?

Percy bólintott.

– Kénytelen leszek, nem? Ám ahhoz pénz is kell. Van egy kis tőpénzem, de a születésnapomig nem tudok hozzáférni a vagyonomhoz.

Percy nyűszített, miközben Caroline lehámozta a kötést a válláról. – Tudok adni valamennyit – mondta.

– Vissza fogom fizetni. Kamatostul.

– Jó, akkor még ma éjjel el kell mennie.

Caroline körülnézett. – De ez a felfordulás... Fel kell mosnunk a vért.

– Nem, hagyja csak. Jobb, ha apám úgy tudja, azért hagytam magát megszökni, mert rám lőtt, mintha azért, mert nem sikerült végrehajtanom a tervét.

– Egyszer valamikor szembe kell majd szegülnie az apjával.

– Ha maga elmegy, könnyebb lesz. Van egy nagyon helyes lány a harmadik városban, neki szeretnék udvarolni. Csöndes, engedelmes lány, és nem olyan sovány, mint maga.

Caroline máris sajnálta a szegény lányt. – Remélem, sikerülni fog – hazudta.

– Maga nem reméli, de engem ez nem érdekel. Komolyan mondom, nem fontos, mit gondol, ha elmegy innen.

– Tudja, Percy, pontosan így érzek én is magával kapcsolatban.

Percy meglepő módon először mosolyodott el másfél év óta, amióta Caroline ott lakott, és a lány mintha kicsit meg-
enyhült volna a vele majdnem egykorú férfi iránt.

– És hová megy? – kérdezte Percy.

– Jobb, ha nem tudja, mert akkor az apja nem tudja ma-
gából kivenni.

– Okos.

– Amúgy fogalmam sincs. Nincsenek rokonaim, ezt tudja,
hiszen ezért kerültem magukhoz. Tíz éven át megvédtem ma-
gam a velem törődő gyámjaimtól, ezért azt hiszem, hat hétig
kibírom a nagyvilágban is.

– Ha csak egyetlen nő képes erre, az maga lesz.

– Percy, ez bók akart lenni?

– Egyáltalán nem annak szántam. Melyik férfinak kellene
olyan nő, aki egész jól megvan nélküle is?

– Annak, aki egészen jól lenne *az apja* nélkül is – vágott
vissza Caroline.

Percy az íróasztala felé intett a fejével. – Nyissa ki a felső
fiókot... nem, azt ott, jobbra.

– Percy, hiszen ezek alsóneműk! – kiáltott fel Caroline, és
gyorsan bevágta a fiókot.

– Akarja, hogy adjak kölcsön pénzt, nem? Oda rejtettem.

– Ide senki sem akarna benézni, az szent igaz – mondta
a lány. – Talán, ha gyakrabban fürdene...

– Te jó ég! – kiáltott fel Percy. – Alig várom, hogy kitegye
a lábát innen. Maga, Caroline Trent az ördög lánya. Olyan,
mint a pestis, mint egy... egy...

– Ugyan, fogja már be! – vágta oda Caroline, és újra kihú-
zta a fiókot. Ő sem kedvelte Percyt, de azt senki sem szereti, ha
kígyót-békát kiabálnak rá, pestisnek nevezik, olyannak, akitől
vérré válnak a folyók. – Hol a pénz? – förmedt rá a férfinak.

– A harisnyámban... nem, a feketében... nem abban a fe-
ketében. Igen, ott, amellet... igen, az.

Caroline végre megtalálta a kérdéses harisnyát, és kirázott belőle néhány bankót és pénzürmét. – Te jó ég, Percy, itt legalább száz font van! Honnan van ennyi pénze?

– Egy ideje már spórolok, néha pedig elemek pár érmét az apám íróasztaláról. Ha nem csenek el egyszerre túl sokat, nem veszi észre.

Ezt Caroline alig hitte, hiszen Oliver Prewitt annyira odavolt a pénzért, hogy csodálta, nem lett a bőre színe is olyan, mint az egyfontos bankóé.

– A felét elviheti – mondta Percy.

– Csak a felét? Ne butáskodjon már, Percy. Hat hétig kell bujkálnom. Lehetnek váratlan kiadásaim.

– Nekem is.

– De hiszen magának van fedél a feje fölött!

– Nem sokáig, ha az apám rájön, hogy hagytam elmenni.

Caroline-nak ezt be kellett látnia. Az biztos, hogy Oliver Prewitt nem lesz megelégedve a fiacskájával. A lány visszadugta a pénz felét a harisnyába. – Akkor – mondta, és a zsebébe rakta a saját részét –, a vérzés elállt?

– Nem fogja senki gyilkossággal vádolni, ha emiatt aggódik.

– Biztos nehéz lesz elhinnie, Percy, de nem akarom, hogy meghaljon. Nem akarok magához menni feleségül, és azt sem bánom, ha soha többé nem látom, de azt nem akarom, hogy meghaljon.

Percy furán nézett rá, Caroline pár pillanatig azt hitte, a fiú legalább annyira kedveset fog mondani, mint ő az imént. Percy azonban csak felmordult. – Igaza van. Nehéz elhinni.

Caroline abban a pillanatban úgy döntött, minden érzélgősséggel felhagy, és elindult kifelé. A keze már a kilincsen volt, amikor megszólalt: – Hat hét múlva találkozunk... majd jövök az örökségemért.

– És megadja a kölcsönt.

– Igen, és megadom a kölcsönt. Kamatostul – tette hozzá Caroline, még mielőtt Percy megszólalhatott volna.

– Rendben.

– Egyébként – mondta Caroline, inkább saját magának – lehet, hogy megoldhatom úgy is az ügyeim intézését, hogy ne kelljen találkoznom magukkal. Egy ügyvéd intézhetné helyettem, és...

– Az még jobb volna – vágott a szavába Percy.

Caroline nagyot sóhajtott, és kiment a szobából. Hiába, Percy nem változik. Durva, önző, és még ha kicsit kedvesebb is az apjánál, attól még egy faragatlan tuskó.

A lány végigsietett a sötét folyosón, majd fel a lépcsőn, a szobájába. Különös, gondolta, hogy a gyámjaim mindig a padlásszobát adják nekem. Oliver még a többinél is rosszabb volt, egy alacsony mennyezetű, poros lyukba dugta. Nem tudta azonban kedvét szegni, mert Caroline imádta a kis szobáját. Közelebb volt az égbolthoz. Hallotta az eső kopogását a tetőn, látta, ahogy kirügyeznek a fák tavasszal. Az ablaka alatt madarak fészkeltek, a párkányon mókusok szaladgáltak.

Miközben a legbecsesebb holmiját egy zsákba rakta, kinézett az ablakon. Nem voltak felhők, teljesen tiszta volt az ég. Valahogy illett a mai éjszakához a csillagfény. Caroline-nak nem sok emléke volt az anyjáról, de felidézte, ahogy nyári esteiken az ölében ül a kertben, és felnéznek a csillagokra. – Nézd csak azt ott – súgta Cassandra Trent. – Azt hiszem, az a legfényesebb csillag. És látod, az a Nagymedve. – A csillagnézés általában azzal végződött, hogy Cassandra azt mondta: – Minden csillag különleges. Tudtad? Egyformának néznek ki, de mindegyik egyedi és különleges, éppen úgy, mint te. Te vagy az egész világon a legkülönlegesebb kislány. Ezt soha ne felejtse el!

Caroline még kicsi volt ahhoz, hogy tudja, az anyja haldoklik, most azonban bármennyire el volt keseredve, hiszen az utóbbi tíz év éppen elég okot adott neki az elkeseredésre, felidézte az anyja utolsó ajándékát. Csak fel kellett néznie az égre, és máris béke költözött a szívébe. Ha egy csillagot látott pislogni, biztonságban érezte magát. Talán nem annyira, mint

az a hajdani kislány az anyja ölében, de a csillagok legalább reményt adtak neki. Ha ők kibírják, neki is ki kell bírnia.

Még egy utolsó pillantást vetett a szobájára, nem hagyott-e valamit hátra, majd néhány faggyúgyertyát még bedobott a zsákjába, hátha szüksége lesz rá, és kisietett. A ház csendes volt, a szolgálok kimenőt kaptak, minden bizonnyal azért, hogy ne legyen tanúja annak, amikor Percy rátámad. Oliver valóban nagyon előrelátó volt. Caroline csak azon csodálkozott, miért nem alkalmazta a taktikáját már előbb. Eredetileg talán azt gondolta, anélkül is ráveheti, hogy menjen feleségül Percyhez, hogy annak meg kelljen erőszakolnia őt. Most azonban, hogy közeleg a huszonegyedik születésnapja, kezdett kétségbeesni.

És így volt ezzel Caroline is. Úgy érezte, meghalna, ha hozzá kellene mennie Percyhez, és azt sem bánta, hogy ez ugyan-csak drámaian hangzik. Annál, hogy élete végéig minden nap látnia kelljen, csak az tűnt rosszabbnak, hogy kénytelen legyen hallgatni őt.

Éppen ment a bejárati ajtó felé, amikor meglátta egy kis-asztalon Oliver két nagy gyertyatartóját. Egész héten ezekről káralt. Hogy ezüstből készült, és a legfinomabb mestermunka. Caroline morgott, hiszen tudta, Oliver nem engedhetett volna meg magának ezüst gyertyatartót, mielőtt az ő gyámja lett.

Azért ez különös, gondolta. Ő szívesen megosztotta volna a vagyonát, sőt akár oda is ajándékozta volna, ha talál egy családot, akik szeretik, és akiknek számít. Olyanok, akik többet látnak benne, mint cselédet vagy bankszámlát.

Caroline hirtelen gondolattól vezérelve kivette a méhviasz gyertyákat a tartóból, és helyettük odatette a két faggyúgyertyát. Ha szüksége lesz az út során világításra, akkor inkább az édes illatú méhviasz gyertya legyen, amelyet Oliver magának tett félre.

Kisietett az ajtón, és hálát adott azért, hogy meleg az éjszaka. – Nagyon jó, hogy Percy nem télvíz idején vetette rám magát – motyogta, ahogy lépteit szaporázta az úton. Jobban

szeretett volna lovagolni, hiszen úgy gyorsabban elkerülhetne Hampshire-ből, de Olivernek csak két lova volt, azokat pedig befogta a hintójába, amikor elment az urasághoz a heti kártyapartira.

Caroline próbálta a dolgok jó oldalát nézni, és arra gondolt, gyalog sokkal könnyebben el tud rejtőzni. Lassabban fog haladni, az biztos, és ha netán útonállókkal találkozna...

Megborzongott. Feltűnő jelenség az egyedülálló nő, ráadásul a világosbarna haja csillogott a holdfényben, bár a haját jórészt főkötő fedte. Fiúruhába kellett volna öltöznie, de nem volt elég ideje. Úgy gondolta, a part mentén kellene haladnia a legközelebbi kikötőig. Az nem lehet olyan messze. Tengeren gyorsabban tud majd utazni, azt akarta, hogy elég messze legyen ahhoz, hogy Oliver ne találja meg hat hétnél előbb.

Igen, a parton kell haladni, a főbb útvonalakat kerülve, mert ott biztos meglátja valaki. Délnek fordul, és egy mezőn fog átvágni. Tudta, Portsmouth-ig csak tizenöt mérföld az út, és ha egész éjjel gyalogol, ráadásul gyorsan megy, reggelre ott lehet. Ott aztán jegyet vesz egy hajóra, és elutazik Anglia valamelyik távoli vidékére. Nem akarta elhagyni az országot, hiszen hat hét múlva hozzájuthat az örökségéhez.

De addig mit csináljon? Olyan régen nem járt már emberek között, hogy azt sem tudta, alkalmas-e valami jobb munkára. Jó társalkodónő lehetne, gondolta, de hat hét kell ahhoz is, hogy egyáltalán állást találjon. És akkor... nem volna tisztességes elvállalni, aztán néhány hét múlva odébbállni.

Tudott főzni, és a gyámjai tettek róla, hogy takarítani is tudjon. Talán valami eldugott fogadóban dolgozhatna kosztkvártélyért.

Buzgón helyeselt magában. Nem túl vonzó lehetőség idegenek után takarítani, de a következő néhány hétben ez tűnt az egyetlen lehetséges megoldásnak. Mindegy, minél messzebb kell jutnia Hampshire-től és a szomszédos megyéktől. Megfelelne valami munka egy fogadóban, csak annak messze kell lennie Prewittéktől.

Megszaporázta a lépteit Portsmouth felé. Puha és száraz volt a fű a lába alatt, a fák eltakarták a főút felől. Ilyenkor éjjel nem volt nagy forgalom, de az ember nem lehet eléggé óvatos. Sietve lépdelt, csak a saját lába dobogását hallotta. Vagyis...

Mi volt ez?

Megfordult, de semmit sem látott. Hevesen dobogott a szíve, megesküdött volna, hogy valami zajt hallott. – Csak egy sündisznó – suttogta maga elé. – Vagy talán nyúl. – Nem nyugodott azonban meg, mert egyetlen állatot sem látott.

– Csak menj tovább – mondta fennhangon. – Reggelre Portsmouth-ban kell lenned.

Újra szaporán lépdelt, már lihegett is.

Megint megfordult, és ösztönösen a pisztolyáért nyúlt. Ezúttal biztos volt benne, hogy hallott valamit. – Tudom, hogy ott van – mondta magabiztosabban, mint ahogy érezte magát. – Fedje fel az arcát, különben gyávának vélem.

Bokor rezzent, majd egy férfi jelent meg a fák között. Talpig feketébe volt öltözve, még a haja is fekete volt. Magas, széles vállú, és olyan félelmetesnek nézett ki, amilyet Caroline még soha nem látott.

És a pisztolyát egyenesen Caroline szívének szegezte.

2. FEJEZET

*akcentus – kiejtés, hanghordozás, kiejtésbeli sajátosság
„Nem beszélve a hangjáról meg az előkelő brit akcentu-
sáról.”*

Caroline Trent saját szótárából

Blake Ravenscroft nem tudta pontosan, milyennek is kép-
zelte el a nőt, de az biztos, hogy nem ilyennek. Azt gon-
dolta, csalárd lesz, álnok, negédes. Ehelyett ez a lány kihúzza
magát, a fejét felszege, és egyenesen a szemébe néz.

És a szája... ilyet Blake még soha nem látott. Leírni sem
tudta volna a felső ajka ívét...

– Nem gondolja, hogy másfelé is célozhatna?

Blake felriadt az álmodozásából, bosszantotta, hogy nem
figyelt eléggé. – Jó lenne, nem igaz?

– Hát jó, bizony. Tudja, nem igazán szeretem a fegyvereket.
Illetve, kellenek azok bizonyos célokra, vadászni meg efféle.
De azt nem szeretem, ha *rám* céloznak, és...

– Csend legyen!

Caroline elhallgatott.

Blake elnézte a lányt egy darabig. Valami nem stimmelt
vele. Carlotta De Leon spanyol... legalábbis félig az, ez a lány
pedig ízig-vérig angolnak tűnik. A haja szőkének éppen nem
nevezhető, de mindenképpen világosbarna, és Blake még a ső-
tétben is látta, hogy a szeme kékeszöld.

Nem beszélve a hangjáról meg az előkelő brit akcentusáról.

De Blake látta kiosonni őt Oliver Prewitt házából az éjszaka kellős közepén, amikor a személyzet kimenőt kapott. Nem lehet más, csakis Carlotta De Leon.

Blake és a hadügyminisztérium, amelynek nem tartozott az állományába, csak megbízásokat teljesített, amiért alkalmanként fizették, és már közel fél éve nyomozott Oliver Prewitt után. A helyi hatóságok egy ideje tudták, hogy Prewitt Franciaország és Anglia között közvetít csempészárúkat, de arra csak nemrég derült fény, hogy a kis csónakját Napóleon kémjeinek a rendelkezésére bocsátotta, hogy a megszokott árucikkek, a konyak és a selyem mellett titkos diplomáciai üzeneteket is szállíthassanak. Mivel a csónak Portsmouth és Bournemouth között egy kis öbölből futott ki, a hadügy eredetileg nem sok figyelmet fordított Prewittre. A legtöbb kém Kentből kelt át, mivel az sokkal közelebb volt Franciaországhoz. Prewitt látszólag előnytelen helyzete kiváló trükknek bizonyult, és a hadügy attól tartott, hogy Napóleon a legtitkosabb üzenetek továbbítására használja. Egy hónapja rájöttek, hogy Prewitt összekötője egy bizonyos Carlotta De Leon, aki félig spanyol, félig angol, és összességében életveszélyes nő.

Blake egész este lesben állt, amint megtudta, hogy Prewitt elküldte a személyzetét éjszakára, ami meglehetősen szokatlan volt olyan zsugori embertől, mint Oliver Prewitt. Világos volt, hogy valamit tervez, és Blake gyanúját csak megerősítette, hogy látta a lányt kiosonni az éj leple alatt a házból. Kicsit fiatalabb volt, mint gondolta, de tudta, nem hagyhatja, hogy az ártatlan külső félrevezesse. Nyilván sokat tett azért, hogy ilyen fiatalosnak nézzen ki. Ki gyanúsítana hazaárulással egy tüneményes fiatal hölgyet?

Hosszú haját farkocsba fonta, arca rózsaszín, ápolt volt, és...

És finom csontozatú kezét lassan a zsebébe csúsztatta.

Blake bal karját jó ösztönrel sebesen előrelelendítve elkapta a lány kezét, de mivel teljes erejéből ütött, mindketten a földre zuhantak. A lány teste elterült a férfi alatt, aki érezte a kabát-

ja zsebében rejlő pisztolyt. Ha voltak is kétségei a lány személyazonosságát illetően, nyomban szertefoszlottak. Elvette a pisztolyt, és az övébe dugta, majd felállt, a lány pedig lent maradt a földön.

– Nagyon amatőr dolog volt ez, kedvesem.

Caroline pislogott, majd halkan így szólt: – Hát igen. Ez várható volt, hiszen nem vagyok kiképezve ilyesmire, bár van némi tapasztalatom a...

A szavai összefolytak, Blake nem tudta, hozzá beszél-e vagy csak magának.

– Közel egy éve vagyok a nyomában – vetette oda.

Erre már felfigyelt a lány: – Valóban?

– Igaz, azt nem tudtam egy hónappal ezelőtt, kicsoda maga. De miután elkaptam, nem engedem el.

– Nem enged el?

Blake ingerülten nézett a lányra. – Azt hiszi, megbolondultam?

– Nem – felelte Caroline. – Éppen most szöktem meg egy bolondokkal teli házból, jól ismerem a fajtájukat, maga egészen más. Azt viszont remélem, nem túl jó céllovó.

– Soha nem téveszttem el a célt.

– Igen, ettől tartottam – sóhajtott a lány. – Úgy néz ki. Viszont, ugye, nem bánja, ha felállok?

Blake kicsit távolabb tartotta a fegyverét, de csak annyira, hogy még mindig a lány szívére célozzon. – Az igazat megvallva, jobban szeretem, ha a földön fekszik.

– Azt mindjárt gondoltam – motyogta a lány. – Gondolom, nem hagyja, hogy menjek tovább az utamon.

– Attól tartok, nem, kedvesem – kacagott fel gúnyosan a férfi. – Vége a kémkedésnek.

– Hogy micsodának vége?

– A brit kormány mindent tud magáról, és az áruló cselszövéseiről, Miss Carlotta De Leon. Tapasztalja majd, hogy nem állhatjuk a spanyol kémeket.

Caroline arca maga volt a hitetlenkedés. Micsoda színész-nő! – A kormány tud rólam? – kérdezte. – Várjon csak, *kiről* is tud?

– Ne játssza az ostobát, Miss De Leon. Hiszen mind itt, mind a kontinensen híres az éles eszéről.

– Ez szép bók, annyi bizonyos, de attól tartok, valami tévedés történt.

– Semmiféle tévedés nem történt, láttam, amint kilépett a Prewitt-házból.

– Igen, persze, de...

– Méghozzá a sötétben – folytatta a férfi –, úgy, hogy a személyzet szabadnapot kapott. Nem vette észre, ugye, amikor a folyosót figyeltük?

– Nem, természetesen nem vettem észre – felelte Caroline, dühösen pislogva. Valaki figyelte a házat? Hogyhogy ő nem vette észre? – Mennyi ideig?

– Két héten át.

No, akkor megvan a magyarázat. Az elmúlt két hétben Bath-ban volt, Oliver nagynénjét, egy beteg vénkisasszonyt ápolta, csak aznap délután tért vissza.

– Ennyi idő azonban elég volt – folytatta Blake –, hogy igazoljuk a gyanúkat.

– A gyanújukat? – visszhangozta a lány. Mi az ördögről beszél ez az ember? Ha megbolondult, akkor most nagy bajban van, mert még mindig rászegezte a fegyverét.

– Elég bizonyítékunk van, hogy megvádoljuk Prewittot. A maga vallomása biztosítja majd, hogy lőgni fog. Maga pedig, kedvesem, majd kénytelen lesz megszeretni Ausztráliát.

Caroline mély lélegzetet vett, boldogan csillant fel a szeme. Oliver valami törvénytelenységben van benne? Hiszen ez nagyszerű! Tökéletes. Mindig tudta, hogy egy aljas fráter. Annak ellenére, amit ez a fekete ruhás mondott, Caroline nem hitte, hogy olyasmit tett volna Oliver, amiért akasztás jár. De talán börtönbe küldik. Vagy kényszerszolgálatra ítélik. Vagy...

– Miss De Leon! – szólalt meg éles hangon a férfi.

– Mit csinált Oliver? – kérdezte a lány izgatottan.
– Az isten szerelmére, kisasszony, elég a színészkedésből!
Most velem jön. – A férfi fenyegető morgással lépett Caroline felé, és megragadta a csuklóját. – Mégpedig most, azonnal.
– De...
– Egy szót se többet, hacsak nem vallomást akar tenni.
– De...
– Elég legyen! – kiáltott a férfi, és egy rongyot tömött a lány szájába. – Majd később bőven lesz ideje beszélni, Miss De Leon.

Caroline megköszörülte a torkát, és dühödten morgott, amikor Blake durva kötéllal összekötötte a két csuklóját. Aztán, a lány legnagyobb csodálkozására két ujját a szájába véve füttyentett egyet, mire egy pompás fekete paripa, a világ legjobban idomított lova lépdelt elő kecsesen a fák közül.

A férfi felsegítette a lányt a nyeregbe.

– Én... csak... – nyögte a lány, mert képtelen volt beszélni a szájába tömött rongytól.

– Micsoda? – kérdezte Blake, majd ránézett, és látta, hogy a lábára tekeredett a szoknyája. – Aha, a szoknyája. Eltéphetem, vagy megfeledkezik az illendőségről.

Caroline csak nézett.

– Akkor félre az illemmel – mondta Blake, és felhúzta a lány szoknyáját, hogy kényelmesebben tudjon ülni a nyeregben. – Elnézést, Miss De Leon, nem hoztam magammal oldalnyerget, de higgye el, van magának komolyabb problémája is, mint az, hogy meglátom a csupasz lábát.

A lány mellbe rúgta Blake-et, aki megszorította a csuklóját annyira, hogy fájjon. – Soha ne rúgjon valakibe, aki fegyvert szegez magára.

A lány elfordította a fejét. Elege volt már ebből a komédiából. Ha megszabadul a szájába tömött rongytól, majd elmondja ennek a vadállatnak, hogy még csak nem is hallott Carlotta De Leonról, a törvény lesújt rá, és könyörögni fog a halálos ítéletért.

De addig is megkeseríti az életét. Amikor a férfi felült mögé a nyeregre, Caroline a könyökével jól beledöfött a bordái közé.

– Ez mi volt? – csattant fel Blake.

A lány ártatlanul vont a vállát.

– Még egy ilyen, és újabb rongyot tömök a szájába. És az sokkal piszkosabb lesz, mint ez.

Mintha ez nem volna elég mocskos, gondolta a lány dühösen. Még csak gondolni sem akart rá, hol lehetett ez a rongy, mielőtt a szájába került volna. Nem tehetett mást, csak nézett a férfira, ám abból, ahogy az ráfordult, arra következtetett, hogy nem néz ki elég harciasnak.

Amikor Blake ügetésre fogta a lovát, Caroline rájött, hogy nem Portsmouth felé mennek, de nem is Prewitt Hall irányába.

Ha a két keze nem lett volna összekötözve, tapsikolt volna örömeiben, hiszen ennél gyorsabban ő sem tudott volna menekülni. Ez az ember valaki másnak véli őt, egészen pontosan egy spanyol bűnözőnek, de amint jó messzire kerül innen, majd mindent megmagyaráz. Addig pedig csendben marad, hagyja, hogy a férfi megsarkantyúzza a lovát.

Fél órával később Blake Ravenscroft a Dorset megyei Bournemouth-ban, a Seacrest Manor előtt szállt le a nyeregből. Carlotta De Leon, aki a tisztáson kis híján lábon lőtte, egész út alatt a legkisebb ellenállást sem tanúsította. Nem fészkelődött, nem próbált menekülni. Annyira nyugodtan viselkedett, hogy Blake, úriember lévén, már-már elcsábult, hogy kivegye a lány szájából a rongyot.

Ellenállt azonban a kísértésnek, hogy kedves legyen foglyához. Riverdale márkija, a legjobb barátja és gyakori társa a bűnüldözésben, korábban már találkozott Miss De Leonnal, és elmondta Blake-nek, hogy a nő álnok és nagyon veszélyes. Ezért úgy döntött, hogy amíg biztonságosan be nem zárja, addig nem oldozza ki a kötelet, és a szájából sem veszi ki a rongyot.

Blake lesegítette Caroline-t a nyeregből, és szorosan fogta a könyökét, amíg bevezette a házba. A férfinak csak háromfős személyzete volt, valamennyien hihetetlenül diszkrétek, ráadásul megszokták, hogy az éjszaka közepén különös látogatókat fogadjanak. – Menjen fel a lépcsőn! – mordult a lányra Blake.

Caroline vidáman – már amilyen vidáman – bólintott, és megszorázta a lépteit. Blake felvezette a legfelső szintre, és belökte egy kicsi, ám kényelmesen berendezett szobába. – Hogy eszébe se jusson megszökni – mondta, és két kulcsot mutatott neki –, az ajtón két lakat van.

A lány odanézett a kilincsre, de nem szólt semmit.

– És – tette hozzá Blake –, tizenöt méter mélység van alattunk. Nem ajánlom, hogy az ablakkal próbálkozzon.

Caroline megvonta a vállát, mintha egy pillanatra sem tartotta volna lehetséges menekülési útvonalnak az ablakot.

Blake-et dühítette a lány könnyedsége, és a csuklóját az ágy támlájához kötözte. – Ne próbálkozzon semmivel, amíg távol vagyok.

A lány rámosolygott Blake-re, ami nem volt könnyű a koszos ronggyal a szájában.

– A pokolba – morogta a férfi, akit teljesen összezavart a lány, és ez csöppet sem volt ínyére. Ellenőrizte, elég szoros-e a kötés, majd a szobát vette szemügyre, nincs-e elől valami olyan tárgy, amelyet fegyvernek tudna használni. Hallotta, hogy Carlotta De Leon igen találékony, és Blake nem akarta, hogy a nő túljárjon az eszén.

Zsebre vágott egy tollat és egy levélnehezéket, majd a széket kirakta a folyosóra. Nem gondolta, hogy a lány elég erős ahhoz, hogy szétörje a széket, de ha valahogyan az egyik lábát le tudná szedni, az veszélyes fegyverré válhatna a kezében.

Caroline érdeklődve nézte, amikor a férfi visszament a szobába.

– Ha le akar ülni – vágta oda Blake nyersen –, akkor leülhet az ágyra.

A lány bosszantó kedvességgel oldalra fordította a fejét, és engedelmeskedett. Nem mintha sok választása lett volna, hiszen az ágy támlájához volt kötve a keze.

– Ne próbáljon meg azzal elkábítani, hogy együttműködik! – figyelmeztette Blake. – Mindent tudok magáról.

Caroline megvonta a vállát.

Blake ingerülten felmordult, és hátat fordított neki, miközben befejezte a szoba átvizsgálását. Amikor végül úgy látta, hogy megfelelő börtöncella lesz, csípőre tett kézzel megállt a lány előtt. – Ha van még magánál fegyver, most adja elő, mert meg kell motoznom.

Caroline lányos rémülettel hátrált, Blake pedig örült, hogy végre sikerült megzavarnia. Ha nem ez történt, akkor remek színészne.

– Van magánál valamilyen fegyver? Biztosíthatom, hogy nem leszek ilyen finom, ha rájövök, hogy valamit rejteget.

Caroline hevesen rázta a fejét, és a kötelékei ellenére megpróbált minél távolabbra kerülni a férfitől.

– Nekem sem lesz valami nagy élvezet – morogta Blake. Megpróbált nem faragatlan tuskónak tűnni, amikor a lány félve, ám beletörődve lehunyta a szemét. Tudta, hogy a nők éppen olyan gonoszak és veszélyesek lehetnek, mint a férfiak; ezt megtanulta a hét év alatt, amelyet a hadügyben töltött, de a munkának ehhez a részéhez soha nem tudott igazán hozzászokni. Úgy nevelték, hogy hölgyként bánják egy nővel, és rosszul érezte magát, amiért a lányt az akarata ellenére kellett megmotoznia.

Kiszabadította Caroline egyik csuklóját, hogy levehesse a köpenyét, majd átvizsgálta a zsebeit. Nem volt bennük semmi érdekes, kivéve ötven fontot bankjegyekben és apróban, ami nem túl nagy összeg egy hírhedt kémnő esetében. Aztán egy kis erszényt talált, amelynek a tartalmát az ágyra ürítette. Két méhviasz gyertya, amiről nem tudni, mire kell neki, egy ezüst hajkefe, egy kis biblia, egy bőrkötéses jegyzetfüzet, és néhány alsónemű, amelyeket nem akart megérinteni. Bizonyos

intim szférára szüksége van mindenkinek, még a hazaáruló kémeknek is.

A bibliát gyorsan átlapozta, hátha talál valamit a lapok közé rejtve. Miután ellenőrizte, visszadobta az ágyra, de közben észrevette, hogy a lány összerezzen a mozdulatra.

Aztán a jegyzetfüzetet vette szemügyre. Csak az első néhány oldalra volt írva. – *Lakótárs* – olvasta hangosan –, *jégmadár, diakritikus, cicomáz, regresszív részleges hasonulás*. – Felvonta a szemöldökét, miközben olvasta tovább. Három oldal, tele olyan szavakkal, amelyeket Oxfordban vagy Cambridge-ben tanítanak. – Ez micsoda?

Caroline a vállával a betömött szája felé bökött.

– Igaz is – szólott Blake, bólintott, és letette a füzetet a biblia mellé. – De mielőtt kiveszem... – elhallgatott, majd kedvetlenül felsóhajtott. Mindketten tudták, mi következik. – Ha nem ellenkezik, hamarabb végzek – tette hozzá.

A lánynak megfeszült a teste, de Blake próbált nem tudomást venni róla, és gyorsan végigtapogatta. – Na, készen is vagyunk – mondta rekedten. – Meg vagyok lepve, hogy a pisztolyon kívül semmit sem hordott magánál.

A lány csak nézett rá.

– Most kiveszem a szájából a rongyot, de egyetlen hangos szó, és rögtön visszakerül.

Caroline bólintott, és köhögött, ahogy a férfi kivette a szájából a rongyot. Blake hanyagul a falhoz támaszkodott, és megkérdezte: – Megértette?

– Ha hangosan kiabálnék, akkor sem hallana senki.

– Ez pontosan így van – mondta Blake, majd a kezébe vette a bőrkötésű noteszt. – Most mondja meg, mi ez.

– Az apám mindig arra ösztökölt, hogy bővítsen a szókincsemet.

Blake hitetlenkedve nézett, majd újra belelapozott a füzetbe. Ez biztos valami kód, nem lehet más. A férfi azonban fáradt volt, és tudta, még ha a lány be is vallana valamit, az

biztosan nem a titkos kód lenne. Visszahajította a füzetet az ágyra. – Majd holnap még beszélünk erről.

Ismét csak idegesítő vállrándítás volt a válasz.

– Akar valamit felhozni a mentségére? – kérdezte Blake, a fogait csikorgatva.

Caroline megdörzsölte a szemét, tudta, nem szabad magára haragítania ezt az embert. Veszélyesnek nézett ki, és annak ellenére, hogy amikor megmotozta, láthatóan kényelmetlenül érezte magát, a lánynak nem volt kétsége afelől, hogy bántaná is, ha erre szükség volna.

Bármilyen legyen is a feladata.

Caroline tudta, hogy veszélyes játékot játszik, de a kényelmes házban akart maradni, ameddig csak lehet. Mindenképpen melegebb és biztonságosabb volt, mint bármilyen hely, amit meg tudott volna fizetni. Ehhez azonban az kellett, hogy a férfi továbbra is azt higgye, hogy ő az a bizonyos Carlotta. Fogalma sem volt, hogyan csinálja, nem tudott spanyolul, és azt még kevésbé tudta, hogyan viselkedik egy bűnöző, ha őrizetbe veszik, és az ágyhoz kötik.

Úgy gondolta, Carlotta próbálna tagadni mindent. – Nem én vagyok az, akit maga keres – mondta, tudva, a férfi nem fog hinni neki, ráadásul kajánul élvezte is, hogy igazat mond.

– Ugyan már! – förmedt rá Blake. – Nem tudna valami eredetibb dologgal előjönni?

– Azt hisz, amit akar – vonta meg a vállát Caroline.

– Nagyon magabiztosan viselkedik ahhoz képest, hogy milyen helyzetben van.

Ebben igaza van, állapította meg magában a lány. De ha ez a Carlotta valóban kém, nyilván vakmerő is. – Nem tetszik nekem, hogy megköti a kezem, kipeckeli a szám, és odaköt az ágyhoz. Nem beszélve arról, hogy kénytelen voltam elviselni a sértő érintését.

Blake lehunyta a szemét egy pillanatra, és Caroline-nak úgy tűnt, hogy zavarban van. Aztán a férfi kinyitotta a szemét, és megint azzal a kemény, ellentmondást nem tűrő pillantással

nézett rá. – Nehéz elhinnem, Miss De Leon, hogy még soha nem motozták meg.

Caroline nem tudta, mit mondjon, ezért csak nézett a fér-fira.

– Még mindig várom, hogy beszéljen.

– Nincs mit mondanom – felelte a lány, és ez legalább igaz is volt.

– Pár nap éhezés és szomjazás után majd megváltozik a vé-leménye.

– Azt tervezi, hogy éheztetni fog?

– Magánál keményebb embereket is megtörtem már.

Caroline-nak ez eszébe sem jutott eddig. Azt sejtette, hogy a férfi kiabál vele, talán meg is üti, de arra nem gondolt, hogy megvonja tőle az ételt és az italt.

– Látom, nem izgatja a sorsa.

– Hagyjon engem békén! – vágta oda a lány. Ki akarta dolgozni a tervét. Ki kell találnia, ki az ördög ez az ember, és ehhez leginkább időre volt szüksége.

– Fáradt vagyok – mondta, mélyen a férfi szemébe nézve.

– Abban biztos vagyok, de nem akarom hagyni, hogy aludjon.

– Ne aggódjék a kényelmem miatt. Úgysem tudom kipihen-ni magamat, ha egész éjjel az ágyhoz leszek kötözve.

– Igen – mondta Blake, és egy gyors mozdulattal levágta a kötelet a lány csuklójáról.

– Ezt miért csinálta? – kérdezte Caroline gyanakodva.

– Mert olyan kedvem van. És nincs magánál fegyver, nem erősebb nálam, és megszökni sem tud. Jó éjt, Miss De Leon!

– Elmegy? – kérdezte a lány, és tátva maradt a szája.

– Jó éjszakát! – mondta, majd sarkon fordult, és kiment. Caroline hallotta, ahogy a kulcs kétszer fordul a zárban. – Te jószágos ég, Caroline, mibe keveredtél? – suttogetta maga elé.

Korgott a gyomra, és arra gondolt, bárcsak evett volna va-lamit, mielőtt este megszökött. Úgy tűnik, hogy a fogvatartója

állja a szavát, és ha azt mondta, nem ad neki enni, sem inni, akkor az biztosan úgy lesz.

Odaszaladt az ablakhoz, és kinézett. Blake nem hazudott. Legalább tizenöt méter magasan volt. Azonban az ablak alatt egy párkány húzódott, és ha talál valami edényt, azt kirakhatja, és abban gyűjthet esővizet vagy harmatot. Caroline éhezett már korábban is, tudta, hogy azt kibírja, de a szomjazás az más.

Az íróasztalon talált egy kis henger alakú tolltartót. Az ég tiszta volt, de az időjárás Angliában szeszélyes, úgyhogy volt esély arra, hogy éjjel esni fog. Ezért kitette a tolltartót a párkányra.

Aztán odalépett az ágyhoz, és visszarakta a holmiját a zsákba. Fogvatartója szerencsére nem vette észre az írást a bibliában. Anyja a halálakor hagyta rá a könyvet, és Blake biztosan tudni akarta volna, miért van beleírva a Cassandra Trent név. És ahogy a kis szótárra reagált... Te jó ég, gondolta a lány, azt nem lesz könnyű megmagyarázni.

Különös érzése támadt.

Levette a cipőjét, lemászott az ágyról, halkan odament a szobát a folyosótól elválasztó falhoz. Amikor az ajtóhoz ért, lehajolt, és kilesett a kulcslyukon.

Aha! Éppen így képzelte. Tágra nyílt, szürke szem nézett vissza rá.

– Jó éjszakát! – mondta hangosan, majd levette a főkötőjét, és a kilincstre akasztotta, hogy lefedje a kulcslyukat. Nem akart az egyetlen ruhájában aludni, de levetközni sem, ha *az a férfi* bámulja.

Hallotta, ahogy a férfi az ajtó túloldalán elkáromkodja magát, majd a lépései távolodnak a folyosón. Caroline levette a ruháját, és alsóingben bebújt az ágyba. Aztán a plafont nézve gondolkodott.

Majd rátört a köhögés.